

Drolma La và hành trình vượt sinh tử ở Kailash

ISSN: 2734-9195 08:00 23/02/2026

Vượt qua Drolma La là minh chứng cho một điều Con người có thể làm được mọi thứ nếu có một nghị lực vững vàng và một niềm tin không lay chuyển.

Nếu có một nơi trên trái đất được mệnh danh là "*Phép thử của Thượng đế*", nơi thử thách giới hạn vật lý và khám phá sức mạnh vô biên của linh hồn, thì đó chính là chặng đường **Kora Kailash** ngày thứ hai.

Đây không chỉ là một cung đường đi bộ, mà là một con đường thử thách mà bất cứ ai mang trong mình khát khao vượt lên chính mình đều mong muốn được đặt chân đến.

Khác biệt hoàn toàn với ngày đầu tiên thông dong, háo hức giữa thung lũng, hay ngày cuối cùng ngập tràn thành tựu hoan hỷ. Ngày thứ hai của hành trình Kora Kailash là một cuộc lột xác, một sự chuyển giao tâm hồn, với đỉnh cao là việc vượt qua **Đèo Drolma La** (Dolma La) linh thiêng, cao 5.630 mét. Đây là chặng đường mà mỗi bước chân không chỉ là đi tới, mà là một lời tuyên ngôn về ý chí và đức tin, hành trình mà mỗi lần kết thúc chặng 1 tôi thường nói – hành trình gác lại “*thong dong*” để chạm đến giới hạn tỉnh thức.

Bình minh của Ngày thứ 2 khi nắng nhuộm vàng ngọn Khương Nhân Ba Tể đẹp đến nghẹt thở thì thử thách thực sự bắt đầu. Khởi hành từ Diraphuk, bầu không khí loãng của độ cao gần 5.000 mét bắt đầu siết chặt lồng ngực. Chỉ bắt đầu đến chân Domala thôi, cái “tôi” yếu đuối, quen thuộc với tiện nghi đã bắt đầu nổi dậy, rên rỉ đòi dừng lại.

Nhưng chính tại khoảnh khắc ấy, hành trình mới thực sự bắt đầu. Con đường phía trước không phải là đường mòn, mà là những dốc đá gồ ghề, trơn trượt, như một sợi dây thừng buộc chặt giữa sự sống và cái chết. Sự “*thong dong háo*

hức" của ngày đầu tiên đã tan biến, thay vào đó là sự tập trung đến khắc nghiệt, là ý chí sắt đá để buộc bản thân bước tiếp. Bạn không còn đi bằng chân, mà đi bằng niềm tin mách bảo rằng Giới hạn thực sự không nằm ở cơ thể, mà nằm ở tâm trí.

Leo lên Drolma La là cuộc chiến không tiếng súng. Đó là một hành trình vượt không gian và thời gian, nơi bạn bị đẩy đến bờ vực của sự cô độc và giới hạn thể chất, nơi sức mạnh từ nội tại thể hiện

Ở độ cao 5.630 mét, mỗi hơi thở là một nỗ lực. Cơ thể gần như không thể sản xuất đủ năng lượng, và mỗi nhịp tim là một lời thỉnh cầu. Nhưng điều kỳ diệu xuất hiện - Nghị lực – ngọn lửa bất khuất được hun đúc từ khát vọng chinh phục. Du khách hành hương bắt đầu học cách chấp nhận sự đau đớn mỗi nhử như một người bạn đồng hành, biến những hơi thở chậm đều thành nhịp điệu của sự sống.

“Bước đi không phải để đến đích, mà là để chứng minh rằng mình có thể vượt qua sự mệt mỏi của chính mình” – Đó là chân lý đơn giản mà khắc nghiệt mà tôi học được trên sườn núi này.

Trong **văn hóa Tây Tạng**, Drolma La không chỉ là nơi mà 21 vị Tara thị hiện, biểu tượng của lòng trắc ẩn và sự bảo vệ, nơi được xem là cánh cửa tượng trưng cho việc "*chết đi những cái tôi*" cũ kỹ, những gánh nặng nghiệp chướng và tái sinh về mặt tâm linh. Khi lên đến đỉnh, đứng giữa sự bao la của dãy Himalaya, mọi khái niệm về thời gian, địa vị, tiền bạc đều trở nên vô nghĩa. Bạn không còn là một cá nhân với những vai trò xã hội, mà chỉ là một linh hồn nhỏ bé đang đối diện với vũ trụ.

Đây là khoảnh khắc bạn vượt không gian và thời gian, chỉ còn tồn tại trong khoảnh khắc hiện tại thuần khiết nhất. Toàn bộ quá khứ và tương lai đều được đặt lại dưới chân ngọn đèo.

Khi lên đến đỉnh đèo, khung cảnh là một kiệt tác của đức tin hàng ngàn lá cờ cầu nguyện rực rỡ sắc màu tung bay trong gió lạnh buốt, tạo nên một bản giao hưởng màu sắc và âm thanh kỳ vĩ. Không có tiếng reo hò ồn ào. Chỉ có sự tĩnh lặng sâu sắc. Có người quỳ xuống, có người rơi nước mắt. Nước mắt không phải vì đau đớn hay hạnh phúc, mà vì sự giải thoát, vì đã thành công vượt qua cánh cổng sinh tử của chính mình.

Tưởng chừng lên tới đỉnh đèo là lên tới đỉnh của thành công, nhưng không, một chặng đường dài phía trước khiến mỗi bước là một cuộc vật lộn với trọng lực, đôi chân như đeo chì, ở độ cao 5.630 mét, mọi khái niệm về "*giới hạn*" đều bị đẩy đến mức tột cùng.

Giữa khoảnh khắc sắp đầu hàng, một hình ảnh xuất hiện, chậm rãi và uy nghiêm, đã đánh thức mọi tế bào đang ngủ quên trong tôi - Họ đang đến - Đó là những người bạn Tạng, những người hành hương Tam Bộ Nhất Bái (Mỗi ba bước lại quỳ xuống, ngũ thể chạm đất, vái lạy trọn vẹn một lần). Họ không mang trang phục leo núi chuyên nghiệp, chỉ là những chiếc áo khoác thô sần, đôi tay quần miếng đệm vải dày. Khác với bước chân chậm rãi của tôi, họ đang lặp đi lặp lại nghi thức vái lạy của mình.

Họ gieo mình xuống mặt đất lạnh, trán chạm đất, toàn thân trải dài trên lớp đá gồ ghề. Sau đó, họ đứng dậy, tiến ba bước, và lặp lại. Cả quá trình diễn ra chậm rãi, đều đặn, không một lời than vãn, không một chút biểu lộ sự mệt mỏi trên gương mặt r ám nắng. Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy họ, tôi cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng, không phải là sự hâm mộ, mà là một cú sốc điện vào tâm hồn. Họ, người đang đi bằng cả thân thể, bằng từng thớ thịt, bằng cả cuộc đời gieo xuống đất Mẹ, lại không hề dừng lại. Đó không còn là vấn đề về thể chất hay oxy nữa. Đó là vấn đề của Đức Tin.

Họ đang đi bằng một sức mạnh vô hình mà tôi chưa chạm tới được. Mỗi lần họ gieo mình xuống đất không phải là một sự mệt mỏi, mà là một sự buông bỏ, một lời thỉnh cầu, một lần làm mới niềm tin. Đối với họ, Drolma La không phải là một con đèo cần chinh phục, mà là một Ngôi Đền cần tôn thờ.

Lòng tôi bỗng trào dâng một cảm xúc mạnh mẽ đến nghẹn ngào, pha trộn giữa sự hổ thẹn và nguồn cảm hứng phi thường. Sự mệt mỏi vật lý bỗng chốc bị đẩy lùi, nhường chỗ cho một động lực mới bùng lên. Nếu họ, với lòng thành kính tuyệt đối, có thể dùng cả thân thể để tiến lên, thì có gì tôi lại gục ngã chỉ vì đôi chân rã rời? Tôi đứng dậy, hít một hơi thật sâu, cảm nhận cái lạnh buốt của không khí đang rửa sạch mọi suy nghĩ yếu đuối. Đức tin của tôi bỗng trở nên tinh tấn hơn bao giờ hết.

Dù không thể Tam Bộ Nhất Bái, tôi biết mình có thể tiếp bước với cùng một tinh thần không đầu hàng. Nhìn xuống thung lũng xa dưới kia, nơi đó không chỉ là đích đến, mà là chứng nhân cho sự chuyển hóa.

Tôi không còn đi bằng chân nữa. Tôi đi bằng ánh mắt dõi theo những người bạn Tạng Tam Bộ Nhất Bái kia. Họ là những ngọn hải đăng của ý chí, là bằng chứng sống cho thấy sức mạnh của niềm tin lớn hơn mọi trở ngại vật lý. Từ khoảnh khắc đó, chặng đường trở nên khác biệt. Tôi vẫn mệt, nhưng không còn kiệt sức. Mỗi bước chân không còn là sự khổ sở, mà là một sự cam kết. Tôi đã vượt qua sự mệt mỏi không phải bằng cách nghỉ ngơi, mà bằng cách tìm thấy một nguồn năng lượng vĩnh cửu từ sâu thẳm tâm linh.

Đó chính là cảm xúc tốt cùng ở Drolma La: Khi thân thể buông xuôi, linh hồn lại trỗi dậy nhờ sức mạnh của những người bạn đồng hành và ánh sáng của Đức Tin. Tôi đã băng qua Drolma La không chỉ bằng nghị lực, mà bằng một niềm tin tinh tấn đến tuyệt đối.

Hồ Đại Bi (Gauri Kund) nằm lặng lẽ bên đèo, được ví như tấm gương phản chiếu tâm hồn, nghi thức gột rửa cuối cùng, đánh dấu sự buông bỏ mọi khổ đau.

Sự khác biệt lớn nhất giữa ngày thứ 2 của hành trình Kora và các ngày còn lại không nằm ở độ cao, mà ở chiều sâu của tâm hồn bạn.

- Ngày đầu tiên: Hứa hẹn.
- Ngày cuối: Kết quả.
- Ngày thứ 2: Sự chuyển hóa.

Vượt qua Drolma La là minh chứng cho một điều Con người có thể làm được mọi thứ nếu có một nghị lực vững vàng và một niềm tin không lay chuyển. Kora Kailash ngày hai không phải là chuyến đi dành cho những người thích khám phá, mà là cho những ai dám đối diện với bóng tối của chính mình. Drolma La không chỉ là vượt qua một con đèo, mà là một khóa huấn luyện về ý chí, nơi bạn học được cách làm chủ hơi thở, làm chủ nỗi sợ hãi, và làm chủ cuộc đời mình.

Nếu bạn đang tìm kiếm một trải nghiệm để thay đổi bản thân, để hiểu rõ năng lực tiềm ẩn bên trong, để tìm thấy sự bình yên giữa bão tố, thì **HÃY ĐI**.

Công ty Lantours với hơn 20 năm kinh nghiệm tổ chức các đoàn tới Kailash, đồng hành cùng bạn chinh phục Drolma La. Bởi lẽ, chiến thắng vĩ đại nhất của cuộc đời không phải là chinh phục đỉnh cao bên ngoài, mà là chiến thắng chính cái "tôi" yếu đuối của mình.

Hãy xách ba lô lên. Con đường gọi tên những ai muốn chinh phục cái tôi để tái sinh nghị lực.

Cát Khánh